

Parool, 12 okt. '09

Vitale laatste Muziekdagen

KLASSIEK Nederlandse Muziekdagen. Muziek & poëzie. Radio Kamer Filharmonie o.l.v. Micha Hamel en Metropole Orkest o.l.v. Jurjen Hempel. Gehoord: 10 en 11/10 Muziekgebouw aan 't IJ.

In het laatste nummer van *De revisor*, 'letterkundig tijdschrift voor Nederland en Vlaanderen', schrijft componist, dirigent en dichter Micha Hamel, hoe het volgens hem verder moet met de eigentijdse gecomponeerde muziek in Nederland. Hamel wil niet van een crisis spreken. 'Ik wil juist de mogelijkheden onderzoeken om de hedendaagse muzieksector aansluiting te laten vinden met een breed publiek zonder concessie te doen aan de artistiekeit,' noteert hij in zijn artikel *Muziek voor deze wereld*.

Allemachtig en hallelujah, wat een loffelijk streven! Iedere liefhebber van moderne klassieke muziek zou dit nummer van *De revisor* dan ook onmiddellijk moeten kopen en lezen. En niet alleen om Hamels artikel, want ook componist Jan Vriend en musicoloog Sander van Maas schrijven behartenswaardige teksten over hoe het verder zou moeten met de 'serieuze muziek'.

Om zijn engagement kracht bij te zetten bedacht Hamel voor de Nederlandse Muziekdagen, waarvan hij de programmeur is en die het afgelopen weekeinde plaatsvonden in het Muziekgebouw aan 't IJ, concerten waarvoor hij componisten aan dichters koppelde.

Spijtig genoeg krijgt Hamel vooralsnog niet meer de kans zijn ideeën verder uit te werken, want de Nederlandse Muziekdagen houden op te bestaan. Er is een andersoortig muziekfestival voor in de plaats gekomen, Toonzetters geheten.

De doodsreutel van de Muziekdagen 2009 was een kreet van onmiskenbare vitaliteit. Bovendien zat de Grote Zaal van het Muziekgebouw aangenaam vol met belangstellenden, die kennis namen van een programma met een onwaarschijnlijk

brede artistieke horizon. De eerste twee concerten bevatten meteen al acht premières.

Het publiek werd niet onderschat. De spagaat die de toehoorder moest maken tussen de welluidend-tonale werelden van Loek Dikker en Bob Zimmerman en de post-Ligeti-clusterklanken van Peter Adriaansz, zal menigeen pijn in de liezen hebben bezorgd.

De Muziekdagen begonnen met de opgewonden lijfelijkheid van Cornelis de Bondts *Quene note*, waarna Florian Maier op een gedicht van Saskia de Jong op een geloofwaardige manier de Radio Kamer Filharmonie in een donker deathmetal-orkest veranderde.

Astrid Lampe droeg zelf het gedicht voor dat Peter Adriaansz in

De spagaat tussen Dikker en Adriaansz zorgde voor liespijn

zijn klankcontinuum *Verdichtingen* had verwerkt. Het was met voor-sprong het fascinerendste stuk van de Muziekdagen, samen met *Spaces of blank* van Michel van der Aa.

In het Concertgebouw speelde het Duitse topensemble musikFabrik onder leiding van Martyn Brabbins zaterdagmiddag Van der Aa's nieuwste muziektheatrale werk, *Das Buch der Unruhe*, op teksten van Fernando Pessoa, met een spreekrol van de acteur Klaus Maria Brandauer en met filmbeelden van de componist zelf. Het eerste half uur van *Das Buch der Unruhe* is van een grote schoonheid. De zachte, kleurrijke muziek, die aan de stille schaduw-wereld van Morton Feldman doet denken, gaat schitterend samen met de filmbeelden. De Portugese fado-ster Ana Moura steelt de show.

Als dit geen muziek voor een breed publiek is, dan weet ik het ook niet meer.

ERIK VOERMANS